

Arrest

**nr. 56 500 van 22 februari 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2010.

Gelet op arrest nr. 53 928 van 27 december 2010 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen te verschijnen op de terechtzitting van 20 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kazaks staatsburger van Oeigoerse origine. U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van de handelsrelaties van uw man met een Chinese Oeigoer. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

Na uw verblijf in België vertrok u in mei 2006 terug naar Kazakstan. In 2006 werd uw man zwaar aangevallen door voorbijgangers, omdat hij geen Kazak is maar een Oeigoer. Uw man werd met verwondingen opgenomen in het ziekenhuis voor meer dan een week. Uw man begon te werken als handelaar in metaal. Hij had contacten met Chinese Oeigoeren. Plots is één van de zakenpartners in China verdwenen. Op 4 mei 2009 werd uw man thuis opgepakt door de politie. Uw man bleef een week weg van huis, u mocht hem niet bezoeken in de gevangenis. Toen uw man thuiskwam, was hij gewond en werd hij naar het ziekenhuis gebracht. Op 28 augustus 2009 kwam uw man weer niet thuis, hij was opnieuw gearresteerd. U had daarbij schrik voor discriminatie van uw kinderen omwille van hun Oeigoerse origine. Uw man besloot om te vluchten.

U reisde met de trein van Kazakstan naar Moskou. Van daar reisde u per minibus naar Antwerpen (België). Op 15 oktober 2009 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties samen met uw man, BUSSAKOV Takhirzhan (o.v. 5.853.596) en uw twee minderjarige kinderen.

B. Motivering

U vroeg reeds asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 13 december 2005. In mei 2006 keerde u echter vrijwillig terug naar Kazakstan met hulp van IOM. Op 13 maart 2007 nam de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande uw eerste asielaanvraag een beslissing van weigering van verblijf.

U baseert uw huidige asielaanvraag op dezelfde feiten die uw man aanhaalde ter staving van zijn asielaanvraag (problemen met de politie omwille van zijn handelsrelaties met Chinese Oeigoeren). In het kader van de asielaanvraag van uw man werd echter een beslissing van weigering van erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling en weigering van toekenning van het statuut van Subsidiäre bescherming genomen. De motivatie hieromtrent wordt hieronder weergegeven:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw documenten niet overeenkomen met de verklaringen van uw vrouw, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de kern van uw asielrelaas (de arrestatie van mei 2009) in het gedrang komt. Zo verklaarde u dat u, bij uw terugkeer naar Kazakstan, geen documenten had. U verklaarde dat u zich tot de Zags (burgerlijke stand) heeft gewend, maar dat u daar niets heeft gekregen, omdat u niet de vereiste documenten kon voorleggen (CGVS, p. 2-3). U verklaarde dat u daarop een kantoor benaderd heeft om een officiële identiteitskaart te bekomen (document 1, afgeleverd op 03/08/2009; CGVS, p. 2). U verklaarde uitdrukkelijk dat u gedurende drie jaar zonder identiteitsbewijs probleemloos kon leven in Kazakstan (CGVS, p. 3). Uw vrouw verklaarde nochtans dat zowel u als zijzelf een identiteitskaart bezaten bij jullie terugkeer naar Kazakstan, en dat die in 2009 bij de Zags werd ingeruild voor een nieuw exemplaar omdat jullie een bepaalde leeftijd hadden bereikt (CGVS, vrouw, p. 3). Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Het feit dat uw verklaringen omtrent uw documenten niet geloofwaardig zijn, zet bovendien vraagtekens bij de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt immers dat uw vrouw bij uw arrestatie in mei 2009 uw (oude) identiteitskaart toonde ter controle (CGVS, vrouw, p. 3). Deze vaststelling zet vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw arrestatie en foltering (onder andere messteek) die u daarbij zou hebben opgelopen.

Hierbij dient nog te worden vastgesteld dat uw vrouw nog een ander incident aanhaalde waarbij u in 2006 fysiek ernstig gewond raakte, na een aanval van voorbijgangers, en waarna u zelfs meer dan een week in het ziekenhuis diende te worden opgenomen (CGVS, vrouw, p. 5). Zelf haalde u dergelijk incident niet aan. U verklaarde uitdrukkelijk dat u sinds uw terugkeer in Kazakstan in 2006 geen probleem had tot 2009 (CGVS, man, p. 5). Uw vrouw werd tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal gewezen op de eventuele tegenstrijdigheid in uw beider verklaringen. Hierop heeft uw vrouw verklaard dat u het misschien vergeten bent. Dit is echter geen afdoende uitleg, aangezien het om toch wel een zwaar incident gaat. Het feit dat u dergelijk zwaar incident zelf niet aanhaalde, doet ernstige twijfel rijzen betreffende de geloofwaardigheid van de verklaringen van uw vrouw omtrent uw problemen.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw reisroute en reisdocumenten niet geloofwaardig zijn. Zo verklaarde u dat u vanuit Moskou per minibus naar België reisde. U verklaarde dat u uw Kazaks reispaspoort aan de smokkelaars gaf die de reis regelden. Hierover verklaarde u verder, voor de Dienst Vreemdelingenzaken, dat er valse documenten werden gebruikt (verklaring DVZ, vraag 33). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat ze (de smokkelaars) misschien zelf een visum in uw eigen paspoort gekleefd hebben (CGVS, p. 4), doch u verklaarde niet te weten met welke documenten (valse of uw eigen paspoort) u uiteindelijk gereisd hebt. U verklaarde hierbij nog niet te weten onder welke identiteit u heeft gereisd (CGVS, p. 4). Uit de

informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier blijkt echter dat de controles aan de grenzen van het Schengen gebied zeer streng zijn en dat iedereen persoonlijk wordt gecontroleerd, waarbij naar naam, nationaliteit en reisdoel gevraagd kan worden. Het is niet aannemelijk dat de smokkelaars u niet zouden hebben ingelicht over dergelijke details in uw reisdocumenten. Dit doet vermoeden dat u moedwillig tracht om uw paspoort verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties, om zo uw reisdata en mogelijke visa niet kenbaar te maken. Hoe dan ook zet deze vaststelling verdere vraagtekens bij de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tenslotte dient te worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan eveneens een kopie is toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat er geen sprake is van vervolging van Oeigoeren in Kazakstan, puur omwille van hun origine. Uit deze rapporten blijkt dat separatisten wel problemen kunnen krijgen, doch u maakt niet aannemelijk dat u zou worden beschouwd als een separatist.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van Subsidiaire bescherming."

Bijgevolg kan er in het kader van uw asielaanvraag evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van Subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten (identiteitskaart van uw man, geboorteaktes van u en uw twee kinderen, huwelijksakte, medische attesten van u en uw man, belofte van aanwerving van uw man) kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De identiteitskaart, de geboorteaktes en de huwelijksakte hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen en kunnen bijgevolg bovenstaande conclusie niet wijzigen. De medische attesten van u bevestigen uw zwangerschap, doch dit heeft geen uitstaans met de door u aangehaalde problemen. De medische attesten die u voorlegde (van dokter KERCH) betreffende uw man hebben betrekking op een procedure die buiten de asielprocedure valt, en hebben dan ook geen betekenis in het kader van uw asielprocedure. In deze attesten is sprake van een litteken op zijn borst, doch de concrete omstandigheden waarin hij dit litteken zou hebben opgelopen kunnen er niet uit worden afgeleid. Het attest van de psychiater van ZNA bevat geen enkele informatie betreffende letsels die al dan niet verband houden met de problemen die u aanhaalde ter staving van uw asielaanvraag. De belofte van aanwerving van uw man, opgesteld op 15 oktober 2009, stelt dat iemand uw man zou tewerk stellen. Opmerkelijk is dat dit attest is opgesteld op dezelfde dag dat hij asiel aanvraagde. Hoe dan ook handelt dit document niet over de problemen die u aanhaalde tijdens uw asielaanvraag en kan het bijgevolg bovenstaande conclusie evenmin wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u zwanger bent, de bevalling is voorzien voor 19 december 2010."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofddorde verbindt aan deze van haar echtgenoot, B.T. Dat wordt in het verzoekschrift niet betwist.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 56 498 van 22 februari 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van B.T. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet van 1980, van artikel 1, A, 2 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Met de bestreden beslissing werd geoordeeld dat verzoeker noch de hoedanigheid van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend omwille van een aantal belangrijke tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote, omdat geen geloof gehecht kan worden aan zijn beweerde reisdocumenten en zijn reisroute naar België en omdat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie bijlage bij het administratief dossier) blijkt dat er geen sprake is van vervolging van Oeigoeren in Kazachstan enkel omwille van hun origine.

2.5. Verzoeker werpt in eerste instantie op dat de tegenstrijdige verklaringen, indien men ze zorgvuldig doorneemt, er eigenlijk geen zijn. Hijzelf verklaarde dat hij bij zijn terugkeer vanuit België naar Kazachstan geen documenten bezat, dat hij gedurende drie jaar in Kazachstan verbleef met enkel zijn rijbewijs als geldig identiteitsbewijs en hij in 2009 via bemiddeling alsnog een identiteitskaart verkreeg. Ook zijn echtgenote doelde op dit rijbewijs toen ze vermeldde dat verzoeker over een identiteitsbewijs beschikte bij hun terugkeer, en dat het ook dit document was dat werd getoond aan de politie toen verzoeker werd gearresteerd. Wat het inruilen van de indentiteitskaarten betreft, zoals verzoekers echtgenote verklaarde, omwille van het feit dat zij een bepaalde leeftijd hadden bereikt, merkt verzoeker op dat noch in de vraag, noch in het antwoord een jaartal wordt genoemd, zodat de bestreden beslissing dit ten onrechte inroept om te stellen dat zijn geloofwaardigheid hierdoor wordt aangetast.

2.6. Samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat deze post-factum interpretatie van de verklaringen die werden afgeleid door de echtgenote van verzoeker, geen steun vindt in het administratief dossier. Uit een zorgvuldige lectuur van deze verklaringen blijkt immers dat zij wel degelijk over de (oude) identiteitskaart van haar man sprak en niet over een rijbewijs. Zo antwoordde zij, op de vraag of haar man zijn ID-kaart had toen zij in Kazachstan aankwamen, "ja", zonder meer

(gehoorverslag verzoekers echtgenote, administratief dossier stuk 10, p 2). Toen zij erop gewezen werd dat haar echtgenoot had verklaard geen ID-kaart te hebben tot augustus 2009, stelde zij dat hij daarvoor een oude kaart had en die in augustus 2009 had moeten inruilen voor een nieuwe, omwille van de leeftijd (p 3). Op de vraag welk document op 4 mei 2009, de dag van verzoekers vermeende arrestatie, werd getoond aan de politie, antwoordde zij ook uitdrukkelijk dat het ging over de identiteitskaart van haar echtgenoot. Verzoeker wil dan ook ten onrechte doen geloven dat zijn echtgenote het steeds had over zijn rijbewijs. De motivering terzake in de bestreden beslissing blijft derhalve op dat vlak onverminderd overeind. Het gegeven dat twee echtgenoten die zich op hetzelfde relaas baseren om hun asielaanvraag te ondersteunen, verklaringen afleggen die niet eenduidig zijn en tegenstrijdigheden bevatten, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas. In die optiek moet nog worden gewezen op de volgende vaststelling die de Raad doet in het kader van de devolutive kracht van het beroep: naar aanleiding van de tweede vasthouding, op 28 augustus 2009, verklaarde verzoeker dat hij met geen vinger werd aangeraakt (gehoorverslag verzoeker, administratief dossier stuk 9, p 8). Zijn echtgenote verklaarde echter dat, niettegenstaande haar man er niet zo erg aan toe was als de eerste keer, hij toch hier en daar verwondingen had en blauwe plekken, die ze evenwel zelf konden verzorgen, met wat ontsmettingsmiddel bijvoorbeeld. Op de vraag hoe hij die verwondingen had opgelopen antwoordde zij dat hij daar waarschijnlijk was mishandeld. Toen zij werd geconfronteerd met de verklaring van haar man dat hij niet was aangeraakt, stelde ze dat ze niet had gezegd dat hij geslagen werd, maar blauwe plekken had (gehoorverslag verzoekers echtgenote, administratief dossier stuk 10, p 4). De vaagheden die verzoeksters echtgenote etaleerde over zijn lichamelijke toestand na de aanhouding van 28 augustus 2009 en de strijdigheid van haar vermoeden dat hij wellicht weer mishandeld was met zijn verklaringen, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van het relaas. In alle redelijkheid, en gelet op de beweerde mishandelingen van mei 2009, kan immers worden verwacht dat verzoeker zijn echtgenote op de hoogte zou hebben gebracht van het feit dat hij deze tweede keer niet werd mishandeld of gefolterd. De verklaringen desbetreffend zijn derhalve volstrekt onaannemelijk.

2.7. Aangezien de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden betrekking hebben op feiten die verzoeker ertoe bewogen hebben om zijn land van herkomst te ontvluchten en die dus kunnen worden beschouwd als zijnde cruciale elementen van het asielrelaas, kan de Raad niet anders dan oordelen dat de geloofwaardigheid van dat relaas volledig is ondermijnd.

2.8. Met een schrijven van 5 november 2010 voegt verzoeker nog twee medische attesten bij waaruit blijkt dat de littekens op zijn bovenlichaam veroorzaakt zijn geweest door een scherp voorwerp, aangewend met grote kracht. Dit, zo stelt hij, bevestigt zijn relaas over de foltering met een mes. De Raad is dienaangaande evenwel van oordeel dat deze medisch attesten geen voldoende bewijs vormt voor de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten. De arts doet vaststellingen betreffende de gezondheidstoestand van een patiënt, doch kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). In die optiek kunnen de bijgebrachte attesten de ongeloofwaardigheid van het relaas niet opheffen.

2.9. Met betrekking tot de motivering aangaande de reisroute en de reisdocumenten doet verzoeker gelden dat hij denkt dat de smokkelaars een vals visum in zijn originele paspoort hebben aangebracht, hetgeen zou verklaren dat hij bij de dienst Vreemdelingenzaken zei dat er valse documenten werden gebruikt, terwijl hij tijdens het gehoor bij de verwerende partij had laten gelden dat de smokkelaars hun originele paspoorten hadden bijgehouden. Aangezien hij de paspoorten daarna niet meer heeft gezien, kan hij, zo stelt hij, dit onmogelijk met zekerheid verklaren. De controles in de Schengenzone blijken alleszins niet waterdicht, aangezien talloze kandidaat-vluchtelingen telkens weer verklaren dat de mensensmokkelaars deze controles voor hen weten te omzeilen. Algemene "vraagtekens bij de algehele geloofwaardigheid van het asielrelaas" kunnen niet volstaan als motivering voor een negatieve beslissing.

2.10. Daargelaten de vaststelling dat verzoekers verklaringen bij de dienst Vreemdelingenzaken niet overeenstemmen met deze bij de verwerende partij, biedt verzoeker geen antwoord op het motief in de bestreden beslissing dat hij niet wist met welke documenten en onder welke naam hij heeft gereisd. Zoals dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt, vinden aan de buitengrenzen van de E.U. en van het Schengengebied zeer strikte en persoonlijke identiteitscontroles plaats zodat steeds dat de mogelijkheid bestaat om er grondig te worden ondervraagd over reisdocumenten en identiteit, en dit telkens op individuele basis. Verzoeker doet wel gelden dat deze controles niet waterdicht zijn, maar brengt, buiten deze loutere bewering, geen enkel element bij dat zijn standpunt kan hard maken, zodat de informatie waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd en de conclusies die zij daaruit heeft getrokken niet in een ander daglicht worden gesteld. Gelet op het grote risico dat verzoeker liep om op

weg van Moskou naar België aan herhaalde identiteitscontroles en bevragingen te worden onderworpen met betrekking tot zijn persoon en zijn reisdoel, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zijn reis grondig werd voorbereid teneinde het risico om tijdens één van de controles door de mand te vallen, te minimaliseren. De vaststelling dat verzoeker aangaf niet te weten met welke documenten en onder welke identiteit hij heeft gereisd, wijst naar het oordeel van de Raad dan ook op een gebrek aan medewerking en doet geen afbreuk aan het vermoeden dat wordt geopperd in de bestreden beslissing, met name dat hij zijn paspoort moedwillig tracht verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties.

2.11. Uit het geheel van de hierboven besproken tegenstrijdigheden en onwetendheden alleen al kon de verwerende partij naar het oordeel van de Raad genoegzaam besluiten dat bij gebrek aan geloofwaardigheid verzoeker er niet in is geslaagd een gegronde vrees in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde elementen vinden immers hun grondslag in het administratief dossier en hebben, zoals reeds gezegd en in weerwil van hetgeen verzoeker meent te kunnen stellen, geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst en op dat vertrek zelf. Het feit dat verzoekers verklaringen, zoals hij zelf stelt, worden ondersteund door verschillende mensenrechtenrapporten, brengt geen soelaas : verzoeker meent te kunnen verwijzen naar de passus uit een rapport van de Verenigde Naties, "Human Rights Council", van 1 februari 2010 betreffende de minderheden in Kazachstan, waarin wordt gesteld dat etnische Oeigoeren worden gestereotypeerd als extremisten en separatisten, en de bestreden beslissing hierover zwijgt. Verzoeker gaat daarmee echter voorbij aan de vaststelling in datzelfde rapport dat de vertegenwoordigers van deze etnische minderheidsgroep in het algemeen de goede relaties met de andere etnische groepen en de overheid hebben benadrukt, en dat voor zover er toch spanningen zouden rijzen tussen de verschillende bevolkingsgroepen, de lokale en regionale overheden onder impuls van de regering, preventieve maatregelen nemen. Deze interetnische tolerantie wordt overigens ook in de conclusie van het bedoelde rapport benadrukt, zodat het aan verzoeker is om op concrete wijze aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft, hetgeen, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheden, niet het geval is. Om dezelfde reden kunnen de verwijzingen naar rapporten van Amnesty International en het US Department of State, waarin, samengevat, wordt gesteld dat foltering en mishandeling van personen die in hechtenis worden gehouden wijdverspreid blijken te zijn, niet dienstig worden aangebracht.

2.12. Voor zover verzoeker nog het motief in de bestreden beslissing met betrekking tot het incident in 2006, waarbij hij volgens zijn echtgenote zou zijn aangevallen na een cafébezoek en gehospitaliseerd moest worden, aanvecht, stelt de Raad vast dat hij in zijn verzoekschrift bevestigt dat de discriminatie van Oeigoeren in het algemeen niet ter sprake kwam en hij enkel heeft gesproken over de problemen die hij heeft gekend omwille van zijn persoonlijk profiel. Uit zijn uiteenzetting kan worden afgeleid dat voor verzoeker, in tegenstelling tot zijn echtgenote, de algemene situatie van de Oeigoeren in zijn hoofde geen element is gebleken waarop hij zich wou steunen bij zijn asielaanvraag. Het desbetreffende motief kan dan ook als overtoollig worden beschouwd, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet kan leiden tot een andere beslissing en verzoeker dus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Ten overvloed kan nog worden verwezen naar hetgeen sub 2.11. werd gesteld.

2.13. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem het subsidiair beschermingsstatuut toe te kennen. Gelet evenwel op de ongeloofwaardigheden die het asielrelaas hebben aangetast, en gelet op het gegeven dat hij verder geen gegevens bijbrengt die de toekenning van dit statuut zouden kunnen verantwoorden, is de Raad van oordeel dat geen reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming, is aangetoond in hoofde van verzoeker."

2.3. Voor zover verzoekster zich, in tegenstelling tot haar echtgenoot, wel beroept op de algemene situatie van de Oeigoeren in het algemeen en de discriminatie die zij ondervinden, en zij daartoe het incident aanhaalt waarbij haar echtgenoot beweerdelijk zou zijn aangevallen door voorbijgangers en daarvoor meer dan een week in het ziekenhuis zou zijn verzorgd, verwijst de Raad naar hetgeen sub 2.11. in het hiervoor geciteerde arrest werd gesteld, en waaruit blijkt dat er geen sprake is van vervolging van Oeigoeren in Kazakstan, puur omwille van hun origine. Evenzeer blijkt uit de stukken van het dossier dat er geen indicaties zijn die verzoekster ervan zouden weerhouden om, in geval van problemen, bescherming te zoeken bij de autoriteiten van haar land van haar herkomst. Verzoeker brengt daartoe geen elementen bij.

2.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS